

— Дай ми, мари снахо, троха хлѣбецъ да хапна. Старъ човѣкъ съмъ, прѣмалѣхъ отъ гладъ.

— Преди и мълчи! Напълни вретената! — отсѣкла пакъ снахата.

Бабичката нѣмало що да стори — изпрела и напълнила и тритѣ вретена и пакъ се помолила за хлѣбецъ.

— Хайде сега, стани та поиграй и попѣй, че тогава ще ядешъ! — рекла снахата.

Бабичката отговорила:

— Стара съмъ, мари снахо, дѣ мога да ти играя и пѣя!

— Стараси, пѣкъ искашъ да ядешъ, а? Нѣма ли пѣсни и хоро — нѣма хлѣбъ. . .

Синътъ чувалъ всичко, ала чакалъ да види края.

И клетата бабичка ще-не-ще станала, хванала се прѣзъ кръста, заиграла и запѣла:

— Ей така, синко, всѣки день,
Ей така, синко, за кжсче хлѣбъ!

Снахата скочила и се развикала:

— Защо пѣешъ така, мари дѣрта вѣщице? Пѣй хубаво, че знаешъ ли!

— Ехъ, нали пѣя, мари снахо, — отговорила клетата бабичка, — и пакъ почнала: